

FRANCISCUS

samen Kerk | samen sterk

Om mee
te nemen!

In het nieuw gestoken
Lieropse monumenten
herleven

juli 2026

Kijk, een musje!

Pastoor Dieter Hedeboom

Ik heb eens gelezen over een groep kinderen die naar Disneyland Parijs ging. Ook Jurgen was mee, een kind met het syndroom van Down. En terwijl alle kinderen hun zintuigen volgden met Mickey Mouse, cowboys en draken wees Jurgen plots op een leuning van een zitbank en zei enthousiast: "Kijk paps, een musje." Iedereen keek naar de bank in de verwachting misschien een bijzondere Disneymus te zien, een groot knuffeling in allerlei kleuren en eventueel met een gleuf om geld in te werpen. Het duurde een tijd vooraleer ze beseften dat het ging om een gewone huismus...

"Als jij niet opnieuw wordt als kinderen", ja, deze woorden van Jezus kunnen bij zo'n gebeurtenis te binnen schieten. Wat kan dat kind te midden van al die dure at-

tracties, speciaal ontworpen om ons te fascineren, zo mooi genieten van een eenvoudig musje.

Het is nu (bijna) vakantie. Voor sommigen is dat dé tijd van het jaar, voor anderen zijn het dagen zoals andere. Een tijd van even op adem komen, bezinnen, genieten. Echter, de consumptiegeest wil ons soms duwen in het hoekje van: "gij zult genieten". En dan bieden ze allerlei bijzondere consumptieartikelen aan om dit gebod te vervullen. Er is niets mis met genieten, integendeel. Het is een gave van God. Maar

wanneer genieten we echt? Soms is het genieten een moeten, omdat mensen anders een leegte tegenkomen in zichzelf, een leegte die confronterend kan zijn. Een leegte die moet worden opgevuld met druk zijn en druk doen, van de ene spanning in de andere. Er moet dan altijd verstrooiing zijn. Na een tijd wordt

de gewone verstrooiing zo saai dat het steeds specialer moet zijn en daar speelt de consumptiegeest sterk op in. Vaak is het zo dat wanneer een dieper perspectief in het leven ontbreekt deze leegte moet worden weggewerkt met verstrooiing en genieten. Een dieper perspectief is belangrijk in ons leven. Dat schept ook

de basis om op ons gemak, zonder moeten, te kunnen genieten.

In deze vakantie mogen we dus ook aan God vragen: "Leer ons genieten. Leer ons aandacht te heb-

ben en te genieten van Uw wonderlijke aanwezigheid

in de kleine dingen. Leer ons om deze vakantie ook te gebruiken om te luisteren naar Uw stem in de leegte van onszelf en ons leven."

Wanneer we ons leven in Gods handen leggen en bidden opdat zijn wil geschiedt in ons leven, wanneer ons leven zo diepte en perspectief krijgt, gedragen in Vaders hand en gericht op Jezus, dan komt er ruimte om vaak onverwacht te kunnen genieten van wat God ons geeft. Dat wens ik u allen toe.

"De consumptiegeest wil ons soms in een hoekje duwen: 'Gij zult genieten'"

COLOFON

JAARGANG 4 - NR 6 | JULI 2026

FRANCISCUS is het parochieblad
van de Franciscusparochie Asten-Someren.

Nieuws en kopij graag aanleveren bij de redactie per mail. De redactie behoudt zich het recht om artikelen te bewerken of niet te plaatsen.

Omslag:

Toon van de Ven, Ton van Schalen en Els van der Heijden bij de kerk in Lierop.

Redactie:

Luuk van den Einden Arnold Spijker

Patricia Willems Pastor Stefan Schevers

Contact:

parochieblad@rkfranciscus.nl

Het besturen van een parochie, wat vraagt dat?

door het bestuur

Als parochiebestuur kunnen we terugkijken op een intensief jaar: de wisseling van enkele bestuursleden heeft zo ook zijn invloed op het bestuurlijke reilen en zeilen.

Als parochiebestuur kunnen we terugkijken op een intensief jaar: de wisseling van enkele bestuursleden heeft zo ook zijn invloed op het bestuurlijke reilen en zeilen. Met de aankondiging van het vertrek van pastoor Steijaert per 1 juli 2025 werden in die laatste maanden door het parochiebestuur actuele en lopende zaken afgehandeld. De op toekomstige beleidsontwikkelingen gerichte onderwerpen werden doorgeschoven tot de komst van pastoor Hedeboom. Het vaststellen van een nieuw Begraafplaatsreglement voor de Franciscusparochie, het aanstellen van een vertrouwenspersoon in de persoon van René van Kaam en het in gang zetten van de gesubsidieerde onderhoudsprojecten aan de rijksmonumentale kerken van Lierop en Asten zijn de laatste wapenfeiten geweest onder pastoor Steijaert.

Naast de komst van pastoor Hedeboom in september 2025 werd het bestuur ook aangevuld met Angelique Paula die als portefeuillehouder Personeel en Vrijwilligers haar intrede deed. Hierna gevolgd door de aankondiging van Ramon Weren dat hij zijn functie als secretaris en bestuurslid eind 2025 ging neerleggen, waarna hij werd opgevolgd door Wilma van den

Boomen. Al deze wisselingen in de bestuurssamenstelling brengen met zich mee dat in dit eerste jaar veel agendapunten in de bestuursvergadering om een nadere toelichting vragen en besluitvorming een langere weg aflegt. De lopende praktische zaken kunnen vaak ad hoc worden afgehandeld en geven daarnaast een beeld van wat er per locatie speelt.

Het besturen van een parochie is veelomvattend: de ene keer overkoepelend, een volgend item locatiegebonden; van het beheer en onderhoud van gebouwen en begraafplaatsen, het inzetten van financiële middelen tot zorg voor personeel en vrijwilligers die in werkgroepen pastoraal of onderhoudsgericht actief voor de parochie bezig zijn. Zeker pastoraal is met de familiezondagen, het Vormsel en de eerste Communie een overkoepelende weg ingeslagen die door de pastores Hedeboom en Schevers wordt voortgezet, daarbij ondersteund door een werkgroep die de begeleiding van de kinderen en ouders mee vorm geeft. Ook zijn het jongerenpastoraat, de Alphacursus en in het opvolgend traject de catechese voor de volwassenen die gedoopt/gevormd willen worden verder ontwikkeld.

De tijd geeft inzichten die we als bestuur nodig hebben om tot een afgewogen besluitvorming te kunnen komen. Laten we erop vertrouwen dat we met Gods hulp ook komend jaar de juiste keuzes kunnen maken.

Oproep voor de familiezondagen, Communie en Vormsel

Het familiezondagenteam zoekt een of twee vrouwen die tijdens de familiezondagen bij een van de groepen aanwezig willen zijn in het kader van het vierogenprincipe. Dat heeft te maken met de veiligheid van de deelnemende kinderen.

Het kost in principe geen voorbereiding: het team zoekt bovenal vrouwen die tijdens de familiezondagen van 08.45 tot 10.30, aanwezig willen zijn, plus eventueel tot na de viering om 12.30 uur. Mee lunchen na de viering kan natuurlijk.

Voor de 4- tot 6-jarigen zoekt het team een vrouw van minimaal 16 jaar, voor de groep van 10 tot 12 jaar iemand van minimaal 18. Er is geen maximumleeftijd! Aanmelden kan via familiezondag@rkfranciscus.nl, graag uiterlijk 27 augustus.

Daarnaast begint op 6 september het voorbereidingsprogramma voor Communie en Vormsel weer. Aanmelden daarvoor kan tot en met 27 augustus via familiezondag@rkfranciscus.nl.

Tussen verleden en toekomst: hoe een kerk en kerkhof weer het hart van de gemeenschap zijn geworden

Tekst: Arnold Spijker | Beeld: Patricia Willems

We staan op het kerkhof van Lierop. Tijdens een uitgebreid gesprek vertellen betrokken initiatiefnemers Toon van de Ven, Ton van Schalen en Els van der Heijden met zichtbaar enthousiasme over alles wat er de afgelopen jaren rond de kerk in Lierop is gebeurd. Wat meteen opvalt, is dat zij niet spreken over een gebouw of een begraafplaats. Zij spreken over hún kerk, hún kerkhof met het knekelhuisje, en vooral over de mensen die erbij horen.

“We willen niet alleen een monument bewaren”, vertelt Els. “We willen de verhalen bewaren.”

We kunnen ons het knekelhuisje nog goed herinne-

ren van een eerder bezoek. De tand des tijds had zijn sporen nagelaten. De fundering moest worden hersteld, voegen vernieuwd en sommige muren en het dak hadden dringend onderhoud nodig. De werkzaamheden waren omvangrijk en soms ingewikkeld, maar werden met veel zorg uitgevoerd. Wie heeft er zoveel specialistische deskundigheid in huis? Toon, Ton en enkele andere parochianen deden het meeste zelf! Het dak werd aangepakt en in oude glorie hersteld. Er is een prachtige natuurstenen vloer in gelegd. Het knekelhuisje wordt een kapel-van-alle-heiligen, vol beelden.

We staan nu bij het oude altaar uit de kapel van het Henricusgesticht, waar mensen straks vanaf de opening op 1 november een kaarsje kunnen branden. Naarmate de werkzaamheden vorderden, groeide het besef dat ook het omliggende kerkhof aandacht verdiende. Niet alleen vanwege de staat van onderhoud, maar vooral vanwege de betekenis ervan. Hier ligt immers een belangrijk deel van de geschiedenis van het dorp.

Onder de grafstenen liggen generaties inwoners begraven. Mensen die het dorp hebben opgebouwd, gezinnen hebben gesticht, verenigingen hebben opgericht en jarenlang onderdeel waren van het dagelijkse leven. Hun namen staan misschien op steen, maar hun verhalen dreigen langzaam te verdwijnen. Juist dat willen de initiatiefnemers voorkomen.

Een openluchtgeschiedenisboek

Wie over het kerkhof wandelt, ziet niet alleen graven. Je ziet een verzameling levensverhalen. Hier ligt een oud-pastoor die tientallen jaren een belangrijke rol speelde binnen de gemeenschap. Daar rust een familie waarvan verschillende generaties op dezelfde plek begraven liggen. Verderop liggen mensen die tijdens moeilijke periodes in de geschiedenis van het dorp hun bijdrage leverden.

“Eigenlijk is het een openluchtgeschiedenisboek”, zegt Els. “Alleen weten veel mensen niet meer hoe ze dat boek moeten lezen. Naarmate we meer gesprekken voeren met elkaar en anderen groeit onze overtuiging over de waarde van het behoud van dit kerkhof voor de geschiedenis en het leven dat zich heeft afgespeeld in Lierop.”

Daarom worden plannen ontwikkeld om de verhalen achter de graven opnieuw zichtbaar te maken. Met informatiepanelen, wandelroutes en QR-codes kunnen bezoekers straks meer te weten komen over de mensen die hier begraven liggen. Niet als droge geschiedenisles, maar als persoonlijke verhalen die laten zien hoe het dorp zich door de jaren heen heeft ontwikkeld. Het kerkhof is niet slechts een laatste rustplaats: het is een fysieke plek dicht bij huis, waar je dagelijks naartoe kunt gaan, bloemen en foto's kunt plaatsen, kindertekeningen kunt neerleggen en herinneringen kunt ophalen. Het is geen last, maar een bron van troost en verbinding.

Wat misschien nog wel het meest indrukwekkend is, is het grote aantal vrijwilligers dat zich inzet voor het behoud van de kerk en het kerkhof. Wekelijks zijn mensen bezig met snoeien, schoffelen, onderhoudswerkzaamheden en kleine reparaties. Sommigen doen dat al jarenlang. Voor hen is het werk bijna vanzelfsprekend geworden. Tijdens de werkzaamheden wordt koffiegedronken, worden herinneringen opgehaald en ontstaan nieuwe vriendschappen. De vrijwilligers vormen een hechte gemeenschap binnen de dorpsgemeenschap. “Het werk is belangrijk”, vertelt iemand, “maar het samendoen is minstens zo waardevol.” Daardoor is het ook een ontmoetingsplek geworden.

Een plek die blijft leven

Op veel plaatsen verdwijnen oude kerkhoven langzaam uit beeld. Hier kiest men bewust voor een andere weg. De mensen die zich inzetten voor deze plek geloven dat een kerkhof meer is dan een verzameling grafstenen. Het is een tastbare verbinding tussen verleden, heden en toekomst. Het vertelt wie we zijn en waar we vandaan komen.

Het werk is nog lang niet klaar. Er zijn nog restauraties gepland, ideeën moeten verder worden uitgewerkt en financiering blijft een uitdaging. Maar tegelijkertijd is er veel vertrouwen. Want wat deze plek bijzonder maakt, zijn uiteindelijk niet de gebouwen of de monumenten. Het zijn de mensen die zich ervoor inzetten. Mensen die tijd, energie en liefde investeren om ervoor te zorgen dat het verhaal van deze kerk en dit kerkhof niet verloren gaat. Zij zien zichzelf niet als eigenaar van het erfgoed, maar als tijdelijke hoeders ervan. En misschien is dat wel de mooiste gedachte van allemaal: dat elke generatie een stukje verantwoordelijkheid draagt om het verleden door te geven aan de toekomst. Niet als iets dat achter ons ligt, maar als iets dat nog steeds onderdeel is van wie we zijn. Zo blijft deze kerk, samen met het kerkhof eromheen, niet alleen een monument uit het verleden, maar vooral een levende plek waar herinneringen, verhalen en gemeenschap elkaar blijven ontmoeten.

Geloven...

Marij Verhaegh

...is van alle tijden. Sinds de mens in staat is om zich af te vragen waar hij vandaan komt en waar hij na de dood naartoe gaat. Sinds hij of zij zich afvraagt wat de zin van ons bestaan is. Sinds de mens vol bewondering en ontzag naar de natuur kijkt. Sinds de mens beseft dat het leven wel een wonder moet zijn.

Zelf ben ik opgegroeid in een klein Peeldorp, jaren zestig, niet ver hiervandaan. Iedereen was er rooms-katholiek. Alle verenigingen, grotere gebouwen, organisaties en zorginstellingen waren rooms-katholiek. Iedereen ging minstens eenmaal per week naar de kerk, was gedoopt, deed de eerste Communie, het Vormsel, trouwde. En voordat je stierf, werd je bediend. De begrafenisdienst vond plaats in de kerk en je werd begraven op de rooms-katholieke begraafplaats naast die kerk.

Dat was mijn wereld. Ik was me er nauwelijks van bewust dat het ook anders kon; alleen al daarover nadenken was angstig en onoverzichtelijk. Als kind dacht ik er niet zo over na. Het was de kleine wereld waarin we leefden, het was duidelijk en veilig.

Het katholieke geloof was de basis van de gedragsregels, de sociale omgangsvormen en de culturele uitingen zoals de Harmonie, zangkoren, KPJ en de

toneelvereniging. Hoewel de samenleving ermee doordrongen was, of misschien juist daardoor, was het katholieke geloof ook veel buitenkant geworden. Een raamwerk, bouwwerk. Een geoliede machine. Een vorm. Iets wat van buiten opgelegd werd, maar niet altijd meer met hart en ziel ervaren werd. Ver weg van de verwondering over het leven. De kleinheid en de grootsheid ervan.

Daarnaast veranderde de maatschappij enorm. Alleen al door de televisie. De hele wereld kwam binnen in de huiskamers. De middelbare school deed ik nog in een zusterklooster. Daarna ging ik de 'wijde wereld' in: naar Eindhoven; en wonen en werken in de Randstad. De jaren tachtig waren aangebroken. De zusters uit mijn kloosterschool waren gaandeweg

uitgetreden, evenals mijn tante. Onze burens waren diep religieus protestants; wij deden yoga.

Toch is bij mij gelukkig de fascinatie voor het geloof,

door al die turbulente jaren heen sinds ik dat kleine dorpje verlaten heb, blijven bestaan. Het geloven is juist verschoven van een voldongen feit naar een keuze voor het katholieke geloof. Wetend dat er vele vormen van geloof zijn, voel ik me hier het meest bij thuis.

**"Het was een kleine wereld
waarin we leefden, het was
duidelijk en veilig"**

Foto: Jakub Pierożyński - Unsplash

Eeuwfeest Lambertuskerk

De Lambertuskerk in Someren viert dit jaar een bijzondere mijlpaal. Het markante gebouw bestaat in zijn huidige vorm op deze plek exact 100 jaar, kent een rijke historie en herbergt talloze historische elementen en verhalen die de grens van 100 jaar ruimschoots overstijgen. Tijdens dit jubileumjaar worden een aantal evenementen in de kerk georganiseerd:

Vrijdag 11 september: concert mannenkoor de Nachtegaal en orgelspel Jan van de Laar, met presentatie over de historie van de Lambertuskerk, 20.00 - 21.30 uur.

Zaterdag 12 september: rondleiding en tentoonstelling in de kerk, 10.00 uur.

Zondag 13 september: eucharistieviering met pastoor Hedeboom en Lambertuskerkkoor, 09.30 uur. Daarna receptie in De Ruchte, 11.00 - 12.30 uur. Na afloop bijeenkomst voor vrijwilligers van de Lambertuskerk.

Zondag 20 september: viering met pastor Schevers met beatmismuziek uit de jaren '70 door de Combo Cantorij, 9.30 uur.

Of u nu regelmatig de kerk bezoekt, geïnteresseerd bent in de rijke geschiedenis van onze kerk of gewoon eens een kijkje wilt nemen: u wordt van harte uitgenodigd! De toegang is in alle gevallen gratis en aanmelden is niet nodig.

Tekens op je weg

Patricia Willems

In de Bijbel is een reis nooit zomaar een reis. Je laat dingen los, je bent ergens naar onderweg, maar in-tussen rijpen er inzichten, verandert je hart en neem je besluiten. De Bijbel vertelt over de reizen van Abraham, Jacob, de Israëlieten, Jona, Jezus, de Ethiopiër en de apostelen. Je kunt onderweg zomaar God tegenkomen, of tekens die je een nieuwe weg wijzen. En soms verandert dat je hele leven.

Ik ben geen wereldreiziger, maar reis wel met een open blik. Als student ging ik met de trein naar Tilburg. Juist op die leeftijd zoek je bewust of onbewust naar zingeving. In de winter vertrok de trein 's morgens in het donker. Tegen de tijd dat ik in Boxtel was, brak het eerste oranje zonlicht aarzelend door de nevels van de schemering. Rond die tijd passeerde de trein een voormalig klooster vlak langs het spoor. De gevel van een kapel tekende zich massief voor me af, een rank maar duidelijk kruis bovenop. En dat kwam dus nogal binnen. Ik kende Jezus nog niet, maar dit was een krachtig moment: een teken dat zonder woorden zei dat er méér is dan routinematig druk studeren. Wat is een verzameling kennis als je de oorsprong van je eigen bestaan niet kent en niet weet waarvóór je dat allemaal leert? Ik moest de juiste weg nog vinden, maar dit teken had wel alvast mijn route bijgestuurd.

Middenin de drukte

Twee, drie jaar later ontmoette ik iemand die, zo bleek later, zonder veel te doen een levend teken was. Op een druk Eindhovens perron vol expressieve jongelui zat een pater of oudere priester in een zwart pak met boordje op een bankje te lezen. Mijn blik werd naar zijn boek getrokken: een klein, oud boekje met gekleurde lintjes. Ik durfde hem zelfs te vragen wat voor boek hij las! Het was een brevier, een getijdenboek, waarin je voor elk uur van de dag psalmen, gebeden en lezingen kunt vinden. Hij legde uit hoe het werkte. Ik snapte er niets van, maar vond het machtig interessant. En inmiddels bid ik het zelf al meer dan dertig jaar. Het helpt me samen met Jezus te leven.

Ik was niet de enige jongere die met deze man in gesprek ging. Hij zat er vaak en ik zag er wel meer naar hem toegaan. Hij deed eigenlijk niets bijzonders: hij deed wat bij hem hoorde, middenin de drukte, en was beschikbaar. Een stille maar aanspreekbare getuige voor de reizigers rondom hem. Een teken langs de weg van degenen die eraan toe waren om het te zien. Een eenvoudige ontmoeting die (mede) levensveranderend bleek te zijn.

Het klooster op de illustratie is het St. Theresiaklooster, kleinseminarie van de Assumptionisten die destijds verbleven op kasteel Stapelen in Boxtel. Met dank aan Christ van Eekelen van heemkundeboxtel.nl en beeldbankboxtel.nl.

Frank + Francy

Tekst: Patricia Willems | Illustraties: Susanna Schemkes-Hüsstege

Zaklamp

Het leek zo makkelijk. Ze voelden zich zo groot.

“We passen niet meer met ons vieren in de tent,” zei papa.

“Daarom krijgen jullie je eigen tent als we in Frankrijk gaan kamperen.”

Hij plofte een vreemd pakketje op het grasveld.

“Wie wil er vannacht proefslapen?” vroeg papa.

“Ik!” riepen Frank en Francy. En nu liggen ze dus in hun nieuwe tent.

De zon gaat onder. Frank schijnt met zijn zaklamp op het tentdoek.

“Nu wel gaan slapen hè?” zegt mama. “Als er wat is, we laten de achterdeur open.”

Het wordt donker. Francy kan niet slapen, maar ze weet niet waarom.

Ze kruipt uit de tent en stommelt naar binnen. “Ik ben Japie vergeten,” zegt ze.

Frank speelt nog steeds met zijn zaklamp.

Dan loopt ook hij naar binnen. “Ik moet plassen,” zegt hij.

Papa loopt met hem mee terug naar de tent.

“Het is toch wel een beetje spannend, hè?” vraagt hij.

“Ja,” antwoordt Francy, met Japie tegen zich aan gedrukt. “Het is zo donker...”

“En nou zijn we helemaal alleen, hier buiten,” geeft Frank toe.

“Schatties,” zegt papa, “jullie weten toch dat jullie nooit alleen zijn?”

Wat er ook gebeurt, in heel je leven. Jezus is altijd bij jullie.

En hij is het Licht, het Licht op jullie pad.”

“Is Jezus dan een soort zaklamp?” vraagt Frank.

“Eigenlijk wel, ja,” antwoordt papa. “En die mag je altijd laten schijnen.

Bovendien hebben jullie hier elkáár.”

“En Japie-Apie,”

mompelt Francy slaperig.

“Precies,” zegt papa,

“dus nu lekker slapen!”

